

Det långa kriget

I våra massmedia finns ofta koloniala undertoner när dagens krig beskrivs – särskilt om de som dödas i kriget är araber, afghaner eller afrikaner. En grundläggande undertext är ofta: Det här kriget slutar aldrig, det går inte att göra något åt det. Fast Balkankriget på 90-talet avslutades relativt snabbt i ett fyrverkeri av Natobombningar. Enligt uppgift för att skydda Kosovos albaner – då en minoritet i forna Jugoslavien – från Milosevics övergrepp.

Inom Pentagon talade man efter terrordåden 11/9

år 2001 först om "Kriget mot terrorism" sedan bytte man det namnet till "Det långa kriget".

Idag 2015 kommer uppgifter om att 90 procent av de som dödas av Obamas drönarkrig mot talibanerna i Pakistans berg är civila. Är du swat-pathan eller tillhörig något annat stamfolk (för att använda ett gammaldags ord) där i Waziristan kan du glömma medial uppmärksamhet. Trots att din familj bombats till trasor av drönarna.

I Jemen har under senare tid tusentals civila dödas och oersättliga kulturhistoriska byggnader bombats sönder och samman i ett inbördeskrig uppvidet till regional konflikt. Saudiarabien har begått krigsförbrytelser och med amerikanska plan bombat marknadsplatser, skolor och sjukhus. Media tiger. Bilderna finns, fakta finns – men återges inte. Beror det kanske på att vi själva via vår vapenexport till Saudiarabien är inblandade i brotten?

Den som tillhör en jemenitisk arabstam har följaktligen ett liv som ses som mindre värt än en europés eller amerikans – i mainstream-media i alla fall. Vi ska inte tala om kongolesers eller somaliers liv.

Sedan den gamla kolonialtiden laborerar Västlandet handgripligen bland folkgrupperna och minoriteterna i Mellanöstern. Principen för Västs handlande där har sedan länge varit: "Min

fiendes fiende är min vän". Därför stödde USA redan på 50-talet Muslimska Brödraskapet i Egypten mot Sovjets inflytande och Nasser. I senare "oheliga" krig, som de i Afghanistan, backade USA upp afghanska mujahedin på samma vis, mot Sovjets ockupation av landet.

Instället för att skapa fred tussas katten på råttan. Och råttan tussas på repet. Metoden kallas också för "salvadorisering". Den tillämpades framgångsrikt av CIA i El Salvador på 80-talet i för att få till stånd ett

inbördeskrig där. Länder som Irak, Libyen och Syrien har på så vis sänkts ner i ett moras av in-

terna konflikter mellan folk, minoriteter och stammar. En situation skapas där den olja Väst vill ha från Mellanöstern kan hämtas ut lättare och ledigare.

Som tack för att Nato bombat bort Gaddaffi nu senast begärde England omedelbart av den nya libyska regeringen att olja skulle levereras. Gratis till British Petroleum i ett år. Hur det gick för landet Libyen som helhet efter maktskiftet, för dess svarta afrikanska minoritet, för berber och andra i landet brydde man sig inte om. Än mindre brydde man sig om familjerna till de 40 000 libyer som dödas i förbifarten i en Natoflygmassaker där svensk och norsk militär bidragit.

Hur uppstod IS?

Yeziderna, en gammal icke-kristen, icke-muslimsk minoritet, var under öppen attack från terrornätverket Islamiska Staten, IS, i norra Irak. Chockerande bilder på flyende och döda yezider kablades ut. Helikoptrar sändes till Sinjarberget. Men mer djupgående lösningar för att skydda yezidernas kvinnor och barn lyser med sin frånvaro. Och varifrån kom stormtrupperna från IS egentligen? Hur hade de uppkommit? Hur finansierades de? Nu framkommer att Väst – i form av Tony Blair denna gång – erkänner att Irakinvasionen 2003 var ka-

Ledare

Yezid-demonstration 2014 utanför Vita Huset till stöd för yeziderna i Irak som angripits av IS. Nu säger Tony Blair att USA:s och Englands Irakanfall 2003 bidrog till att IS uppstod. Foto: Kaitlynn Hendricks.

tastrofal och att den bidragit till uppkomsten av IS.

I strid med folkrätten har ännu ett självständigt land, Syrien, underminerats och bombats in i ett vidrigt inbördeskrig. Alawiter, kristna, sunniter, shiiter, kurder, armenier, druser, syrianer, romer och många andra folk och religioner drabbas. Över 200 000 har dött och miljoner flytt från ett Syrienkrig fyllt med utländska aktörer: Putin står för sin del i samarbete med Iran, shiamiliser under deras kontroll samt det allierade Hizbollah. IS kämpar mot Assad, men det gör också al-Qaida-kopplade grupper som Khorasangruppen och Jabhat al-Nusra. USA har i kriget stött kurdiska peshmerga i Syrien som attackerats av Turkiet – som är en amerikansk allierad ...

När det gäller al Qaida-grupperna som USA stött har företrädare klagat öppet över Rysslands bombningar av dem: "Så får ni inte göra, CIA har ju lagt ner mycket pengar och möda på att göda fram dem."

Receptet mot IS i Syrien och Irak är för Västs och Rysslands del: Mer av samma, mer bomber och fler raketer. Med ett intressant undantag – IS oljeverksamhet slås inte ut. Tvärtom finns till och med uppgifter om att EU-länder köper av IS-olja.

Det är samma krig

1925 och 1945 bombade Frankrike Damaskus i Syrien. För 90 år sedan var britten Arthur Harris, under andra världskriget mera känd som "Bomber Harris", igång och bombade i Irak. Rudolf Höss, senare nazichef för utrotningslägret Auschwitz, krigade som mycket ung på östra Turkiets Irakfront. Journalisterna Amy Goodman och David Moynihan

skrev på sajten "Truth Dig" den 4 november 2015 att det alltid är samma krig som upprepar sig. De citerar George Orwell som i sin berömda framtidsvision "1984" skrev:

För att förstå vilken typ av krig det nuvarande kriget är – för trots den omgruppering som inträffar med

Gränd i Jemen. Foto: Rod Waddington

några års mellanrum är det alltid samma krig – måste man inse att det omöjliga är det sista och avgörande kriget.

Ban-Ki Moon säger som flera FN-ledare före honom: "Kriget måste sluta och förhandlingar måste startas omedelbart." Och han avser då t ex Syrien, Ukraina och Jemen. Men det är svårare att skapa fred än krig. Viljan att hålla igång krigen ser vi i full aktivitet. Var finns viljan att sluta fred?

Vi kan konstatera att det sedan länge finns något som är ruttet in i mörgen i hur Västerlandet förhåller sig till folken i övriga världsdelar. Inte minst gäller det ursprungsfolk och minoriteter. Några exempel har jag nämnt i texten här: Kosovoalbanerna, yeziderna, stammarna i Pakistan, Irak, Libyen och Jemen, den kristna minoriteten i Syrien som hotas allvarligt av IS.

Kulturkrockar kan låta som något oförargligt. Men de kan faktiskt leda till krig och död. Mot imperiebyggande och kolonialism – det långa kriget – måste vi därför ställa fred och en uthållig solidaritet. Den kan försätta berg. Vi själva prioriterar då särskilt ursprungsfolk och minoriteter.

Henrik Persson,
*vice ordförande
i Föreningen
Fjärde Världen*

Mer läsning:

Red. R. Baker, S. Ismael & T. Ismael:
Kriget mot Iraks kultur.
2012

Magnus Bärtås, Fredrik Ekman
Yezidier, en reseessä.
2014

Patrick Cockburn:
Jihadisternas återkomst.
2015.

John K. Cooley:
Oheliga krig. 2002

Tanja Holm:
Brustna drömmar i revolutionens
Jemen. FiB/Kulturfront 11/2015

Aron Lund:
Syrien brinner. 2014

Loretta Napoleoni:
Islamiska Staten. 2015

Ola Thunander:
Libyenkrigets geopolitik. 2012

The Wikileaks Files. 2015.